

वा० रा०

॥ १५ ॥

विभीषणस्तान्सर्वान्वारयित्वा पुनः प्रत्युपवेश्य स्थापयित्वा ॥ रावणं प्रति प्राञ्जलिर्भूत्वा वाक्यमब्रवीत् ॥ ७ ॥ त्रिभिरुपायैः सामदानभेदरूपैः तस्यार्थस्य प्राप्त्यर्थमिति शेषः ॥ ता
नीतिशास्त्रोक्तान् विक्रमकालानाहुः ॥ मनीषिणः नीतिशास्त्रज्ञाः ॥ ८ ॥ तानेव कालानाह ॥ प्रमत्तेषु असावधानेषु ॥ अभियुक्तेषु शत्रुवन्तराक्रान्तेषु दैवेन प्रहतेषु महारोगादिनेति
शेषः ॥ परीक्ष्य उक्तविक्रमप्रवृत्तिनिमित्तसत्तां परीक्ष्येत्यर्थः ॥ ९ ॥ प्रकृते विक्रमानर्ह एव काल इत्याह ॥ अप्रमत्तमिति ॥ विजिगीषुं अनेन शत्रुवन्तराहित्यं ॥ बले दैवबले स्थितं
जितरोषमित्यनेन मौर्ख्यराहित्यं ॥ दुराधर्षत्वेन दिव्यास्त्रसंपदुक्ता ॥ १० ॥ कोविद्यात् मनसापिकः प्रामुद्यात् तर्कयेत् ॥ हनूमति एवं चेष्टां संभावयेत् ॥ ११ ॥ एवमेव हनूमदादेव

तान् गृहीतायुधान्सर्वान्वारयित्वा विभीषणः ॥ अब्रवीत् प्राञ्जलिर्वाक्यं पुनः प्रत्युपवेश्य तान् ॥ ७ ॥ अप्युपायैस्त्रिभिस्तातयोर्यः प्राप्तुं
शक्यते ॥ तस्य विक्रमकालांस्तान्युक्तानाहुर्मनीषिणः ॥ ८ ॥ प्रमत्तेष्वभियुक्तेषु दैवेन प्रहतेषु च ॥ विक्रमास्तातसिध्यन्ति परीक्ष्य विधि
नाकृताः ॥ ९ ॥ अप्रमत्तं कथं तंतुं विजिगीषुं बले स्थितं ॥ जितरोषं दुराधर्षं तंधर्षयितुमिच्छथ ॥ १० ॥ समुद्रं लंघयित्वा तु घोरं नदनदी
पतिं ॥ गतिं हनूमतो लोके कोविद्यात् तर्कयेत्वा ॥ ११ ॥ बलान्यपरिमेयानि वीर्याणि च निशाचराः ॥ परेषां सहसा वज्ञानकर्तव्या कथंच
न ॥ १२ ॥ किंच राक्षसराजस्य रामेणापकृतं पुरा ॥ आजहार जनस्थानाद्यस्य भार्याय शस्त्रिनः ॥ १३ ॥ खरो यद्यतिवृत्तस्तु सरामेण हतो
रणे ॥ अवश्यं प्राणिना प्राणारक्षितव्या यथा बलं ॥ १४ ॥ एतन्निमित्तं वै देहीभयं नः सुमहद्भवेत् ॥ आहता सापरित्याज्या कलहार्थं कृते
नु किं ॥ १५ ॥

लान्यपरिमेयानि वीर्याणि पराक्रमाश्च सर्वलोकातिगा इति जानयेति शेषः ॥ अतो हे निशाचराः परेषां सहसा द्रागवज्ञानकार्या ॥ १२ ॥ किंचा
स्मात्स्वेवान्यायो न रामे इत्याह ॥ किंचेति ॥ यशस्विनो यस्य भार्या जनस्थानादाजहार ॥ तेन रामेण राक्षसराजस्य पुरा पूर्वं किमपकृतं ॥ कोऽपकारः कृतः न कोपि ॥ १३ ॥ न
नु खरादिहननरूपोऽपकारः कृत इति चेत्तत्राह ॥ खर इति ॥ खरो रामेण निहत इति यदि उच्यते तदा शृणु ॥ अतिवृत्तस्तु स इति स्वस्थानमतिक्रम्य तद्देशंगत्वा तत्पीडयै प्रवृत्त इति
तेन सहतः तादृशस्य हननं च न्याय्यमेवेत्याह ॥ अवश्यमिति ॥ १४ ॥ एतन्निमित्तं खरादिवधनिमित्तं आहता वै देहीयदि तदा एतन्निमित्तमेव वै देह्याहरणनिमित्तमेव नः सुम
हद्भयं भवेत् भावि ॥ एतन्निमित्तमित्यत्र तंत्रं ॥ अतो भयहेतुः सापरित्याज्या ॥ कलहार्थं कलहफलक्रेकस्मिंश्चित्कर्मणिरुक्ते किं नु फलमिति शेषः ॥ अनर्थ एवेत्यर्थः ॥ १५ ॥

यु० कां०

॥ १५ ॥